

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 stycznia 2016 roku po rozpatrzeniu wniosku z dnia 29 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił C. M. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż decyzją z dnia 11 lipca 2013 roku odmówiono C. M. prawa do emerytury na podstawie art. 24 i 31 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z uwagi na to, że nie przedłożono żadnych nowych dokumentów – brak jest podstaw prawnych do ponownego ustalenia prawa do emerytury na podstawie art.114 powołanej wyżej ustawy.

/decyzja k. 12 plik III akt ZUS/

W dniu 12 lutego 2016 roku C. M. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniósł, że wyrokiem z dnia 21 grudnia 1987 roku Sąd Wojewódzki w Łodzi VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt VII U 1404/87 przyznał mu rentę inwalidzką III grupy z tytułu wypadku w drodze do pracy, płatną do dnia 1 stycznia 1987 roku. Wobec powyższego w ocenie odwołującego przysługuje mu prawo do emerytury po ukończeniu 60 roku życia.

/odwołanie k. 2-3/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 marca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.4/

Na rozprawie w dniu 20 czerwca 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie i wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone ani w całości, ani w części. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowisko pełnomocników stron – protokół rozprawy – k.24-25/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca C. M. urodził się w dniu (...).

/bezsporne/

W dniu 27 kwietnia 1987 roku wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do renty inwalidzkiej z tytułu wypadku w drodze do pracy w dniu 11 grudnia 1984 roku.

/wniosek – k.1 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 25 czerwca 1987 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do renty inwalidzkiej z tytułu wypadku w drodze do pracy w dniu 11 grudnia 1984 roku.

/decyzja – k.27 plik I akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 1987 roku w sprawie o sygn. akt VII U 1404/87 Sąd Wojewódzki w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał C. M. prawo do renty inwalidzkiej III grupy z tytułu wypadku w drodze do pracy, płatną od dnia 1 stycznia 1987 roku.

/wyrok z dnia 21.12.1987r. – k.41 plik I akt ZUS/

Wnioskodawca obecnie pobiera stałą rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem z dnia 11 grudnia 1984 roku.

/bezsporne/

Prawomocną decyzją z dnia 11 lipca 2013 roku po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił C. M. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie spełnił warunków określonych w art. 31 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

/decyzja – k.11 plik II akt ZUS/

W dniu 29 grudnia 2015 roku wnioskodawca złożył ponownie wniosek o emeryturę.

/wniosek – k.1-6 plik III akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a mianowicie o powołane wyżej dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w załączonych aktach organu rentowego. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron i pozwalają, zdaniem Sądu Okręgowego, na wydanie rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 24 ust. 1, 1 b pkt.18 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 877, z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu określonego wieku emerytalnego. Wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie: od dnia 1 kwietnia 1953 r. do dnia 30 czerwca 1953 r. wynosi co najmniej 66 lat i 10 miesięcy.

Zgodnie z art. 31 wskazanej ustawy osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r., uprawnione do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, wypadkiem przy wykonywaniu pozarolniczej działalności gospodarczej, działalności twórczej lub artystycznej, umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo przy wykonywaniu przez osoby duchowne i zakonne czynności religijnych lub czynności związanych z powierzonymi funkcjami duszpasterskimi lub zakonnymi, wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy zaistniałym do dnia 31 grudnia 2002 r., albo wskutek choroby zawodowej, mogą przejść na emeryturę:

- 1) kobieta - po osiągnięciu wieku 55 lat, jeżeli ma co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy;
- 2) mężczyzna - po osiągnięciu wieku 60 lat, jeżeli ma co najmniej 25-letni okres składkowy i nieskładkowy.

W przepisie powołanego art. 31 uregulowano zasady przechodzenia na wcześniejszą emeryturę dla osób uprawnionych do tzw. renty wypadkowej. Ustawa przewiduje takie prawo dla osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. w przypadku kobiet, które osiągnęły 55 lat i mają co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy, a w przypadku mężczyzn jeśli osiągnęli 60 lat i mają co najmniej 25-letni okres składkowy i nieskładkowy. Wymienione osoby mogą przejść na emeryturę, jeżeli są uprawnione do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, wypadkiem przy wykonywaniu pozarolniczej działalności gospodarczej, działalności twórczej lub artystycznej, umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo przy wykonywaniu przez osoby duchowne i zakonne czynności religijnych lub czynności związanych z powierzonymi funkcjami duszpasterskimi lub zakonnymi, wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy zaistniałym do dnia 31 grudnia 2002 r., albo wskutek choroby zawodowej.

C. M. urodził się w dniu (...), pobiera stałą rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy z dnia

11 grudnia 1984 roku. Wnioskodawca nie spełnia warunków określonych w art.31 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż nie jest osobą urodzoną przed dniem 1 stycznia 1949 roku.

Z uwagi zatem na to, że odwołujący nie znajduje się w kręgu osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku, nie przysługuje mu prawo do emerytury na podstawie powołanego art. 31 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Należy zauważyć, że prawomocną decyzją z dnia 11 lipca 2013 roku organ rentowy odmówił już wnioskodawcy prawa do emerytury. Do kolejnego wniosku złożonego w dniu 29 grudnia 2015 roku odwołujący nie załączył żadnych „nowych dowodów”.

Stosownie zaś do art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Z cytowanego przepisu art. 114 ust. 1 wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442).

W prawie ubezpieczeń społecznych związanie sądu (a także organu rentowego) ostateczną decyzją nie ma charakteru bezwzględnego. Istnieje możliwość dokonania ponownych ustaleń warunkujących prawo lub wysokość przyznanego wcześniej świadczenia, jednak dopiero po spełnieniu przesłanek określonych w art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s. ZUS nie ma podstaw do ponownego ustalenia emerytury, jeśli zainteresowany nie przedstawi dokumentów lub okoliczności zmieniających jego sytuację (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r. III UK 150/13; LEX nr 1458793).

W niniejszej sprawie ubezpieczony nie przedłożył żadnych "nowych" dowodów, które nie byłyby znane w poprzednim postępowaniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Natomiast na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2015 r, poz. 1801), Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić z funduszu Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy ustanowionego z urzędu kwotę 221,40 zł - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (1/2 stawki maksymalnej - z VAT).

informacje o jednostce

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy

18.07.2016r.